

Способниятъ часовникарь всѣки день стоеше затворенъ въ работилницата си и все работѣше. Какво ли прави той? Какви ли планове крои? Дали не ще направи другаде, въ другъ градъ, часовникъ по-хубавъ отъ тѣхния?

Първенцитѣ повикаха часовникаря въ градския домъ и го помолиха никжде да не прави другъ часовникъ по-хубавъ отъ тѣхния.

Часовникарьтъ обеща. Но все пакъ тѣ не м довърваха.

Една вечеръ, когато часовникарьтъ работѣше надвесенъ надъ своята маса и чъртаеше нѣкакви планове, тихо се промъкнаха въ жилището му три-ма души, преоблечени и съ маски на лицата.

Улисанъ въ своята работа, той не чу, когато вратата се отвори и тези страшни хора се вмъкнаха въ работилницата му.

Злодеитѣ бързо затвориха вратата, повалиха великия майсторъ на пода, запушиха му устата, нагрѣха едно желѣзо на огъня и му ослѣпиха очитѣ.

Злодеитѣ оставиха нещастника на леглото при-мрѣлъ.

— Ти вече никога нѣма да направишъ подобенъ часовникъ, казаха тѣ и изчезнаха.

Никой не узна кои бѣха тези злодѣи.

Часовникарьтъ не видѣ лицата имъ, но той знаеше, че това сж хора, изпратени отъ градскитѣ, първенци.

Замрѣ работата въ работилницата. Лишенъ отъ зрение и огорченъ, прочутиятъ майсторъ отпадна духомъ. Тежки минути црекарваше той, свитъ въ кжта на своята работилница, въ която е черталъ велики планове.

Единъ день помоли единъ свой ученикъ да го заведе при часовника да послуша и да се порадва на своето велико творение.

Бавно се изкачиха тѣ вжтре въ кулата на часовника. Часовникарьтъ седна подъ самитѣ машини дълбоко замисленъ. Движението и шумътъ на колелетата унесоха великия майсторъ. Той се питаше, какво зло е сторилъ на тези хора?